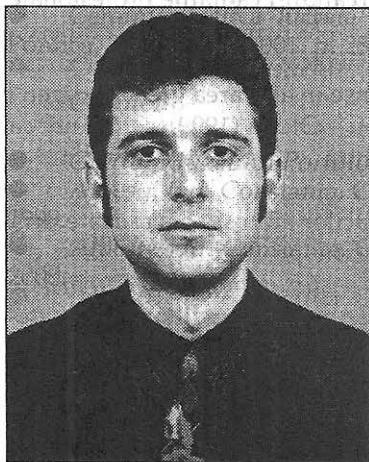

LUCIAN ARSENIE

GÂNDURI PENTRU UN OM ADEVĂRAT

22 septembrie 1969 – 13 martie 2001

Dăruind vei dobândi

Dintre cele trecute, multe se acoperă de colbul uitării, rămânând în urmă doar umbre palide, frânturi de gânduri pe pagini îngălbenite de vreme. Lumina minții a încunurat uneori în mod strălucit zeci de ani de studiu, cărți și articole păstrând viu spiritul celui adormit. Dar atunci când destinul a frânt nemilos de curând aripile, multe gânduri au rămas nerostite. Și totuși, dincolo de ce s-a scris, visurile lor neîmplinite trăiesc în noi. Oamenii adevărați continuă să ne lumineze, prin modelul lor de viață, clipele de îndoială și neputință. Așa a fost, este și va fi pentru toți cei ce l-au cunoscut, tânărul Lucian Arsenie.

Viața lui își poate găsi locul în hagiografiile sfinților părinți: aceeași modestie și altruism duse până la uitarea de sine, obsedat de simțul datoriei într-o lume tot mai indiferentă la suferința aproapelui. Cu o tenacitate și cu un calm ieșite din comun a suportat toate vitregiile sortii, păstrându-și mereu liniștea interioară. Nici înfățișarea apolinică, nici coeficientul superior de inteligență nu i-au corupt sufletul. La toate aprecierile laudative ale profesorilor și colegilor se simțea stânjenit, îmbujorându-se asemeni copiilor. Îngăduitor cu toți, dar exagerat de exigent față de sine, a dăruit fără să aștepte nimic în schimb. De aceea ambiția, dușmănia sau invidia i-au fost străine, bucurându-se de prietenia tuturor, indiferent de pregătire, de educație sau vârstă.

Întâiul născut al Ioanei și al lui Gheorghe Arsenie a văzut lumina zilei pe 22 septembrie 1969, într-un loc unde trecutul și prezentul se confundă – satul Adamclisi. Cutreierând dealurile din împrejurimi, printre ruinele anticului Tropaeum Traiani, s-a simțit atras de „ce a fost”. Își aducea aminte cu plăcere de anii copilăriei, când a rea-

lizat primele „investigații” – mergea la pescuit cu „bătrânul” bucuros că o să-i mai povestească ceva „de când erau pe aici romanii și apoi turcii”.

Caracterul său introvertit s-a conturat mai bine în anii adolescenței. Autodidact și cu o sensibilitate de artist, a preferat lectura în locul manifestărilor tumultuoase specifice vârstei. Primele gânduri de viață, de o maturitate puțin obișnuită, s-au încheiat în nuvela *Ploaia*.

Înființarea, în 1990, a specializării Istorie-Arheologie în cadrul Universității „Ovidius” din Constanța a făcut posibilă împlinirea profesională a multor tineri pasionați de arheologie. Din cauza unui accident stupid la locul de muncă, Lucian Arsenie a mai așteptat un an, fiind admis în 1991. Ca student s-a remarcat încă de la început prin minuțiozitate și profunzime, participând la manifestări studentești cu lucrări de o adevărată ținută științifică (Chișinău 1994). Teza de licență cu titlul *Raporturile geților din Dobrogea cu coloniile vest-pontice în sec. VII-IV a. Chr.* (1995) și dizertația de studii aprofundate *Hallstattul mijlociu la geții și tracii vest-pontici. Fenomene istorice și etnoculturale* (1996), ambele notate cu zece, au încheiat în mod strălucit etapa acumulărilor teoretice.

În perioada 1996 – 1998 a fost muzeograf la Muzeul Portului Constanța. Aproape din nimic a reușit să realizeze, doar în câteva luni, expoziția și catalogul muzeului.

În dorința de a participa la săpături arheologice, în 1998 s-a transferat la Muzeul de Istorie Națională și Arheologie din Constanța. Remarcându-i calitățile profesionale și cunoscându-i preocupările din anii studenției, profesorii M. Irimia și M. Bărbulescu l-au orientat spre domeniul preistoriei. În calitate de arheolog debutant și mai târziu specialist, a participat la cercetările arheologice întreprinse în așezarea greco-indigenă de la Albești (1998, 1999) și în dăvă getică de la Satu Nou – Oltina (1999), semnând, ca membru al celor două colective, rapoartele de săpătură din *Cronica Cercetărilor Arheologice 1999 – Vaslui și 2000 – Deva*.

În 1999, preocupările sale pentru civilizația geto-dacilor au fost concretizate prin înscrierea la doctorat în cadrul Universității Babeș Bolyai – profesor coordonator dr. Valentin Vasiliev. Tema aleasă – *Fortificații geto-dace în sectorul inferior al Dunării de Jos* – îi deschidea posibilitatea valorificării cercetărilor de teren și a studiilor din perioada anterioară. În același an a prezentat, în cadrul sesiunii Pontica, comunicarea „*Ceramica lucrată cu mâna de la Tomis. Stadiul actual al cercetărilor*”, publicată în acest volum.

Alături de preocupările personale nu a neglijat niciodată activitățile la care a fost solicitat, implicându-se activ în pregătirea sesiunilor științifice, realizând săpături de salvare în Tomis și cercetări de teren pe traseul gazoductului. Participarea la săpături arheologice devenise pentru el o adevărată obsesie: „nicăieri nu mă simt mai fericit decât pe șantier”. Trăia cu o intensitate greu de închipuit bucuria descoperirilor, ajungând să confunde clipa cu veșnicia, ignorând chiar și semnele bolii.

În august 2000, expoziția itinerantă *Paleocreștinism și creștinism pe teritoriul României, sec. III-XI*, găzduită de Muzeul de Istorie Națională și Arheologie din Constanța, a reprezentat pentru el o ultimă provocare. După o lungă perioadă de tratament a revenit la muzeu, implicându-se direct în organizarea ei. După ce i-am împărtășit impresiile, minunându-mă de câteva piese deosebit de bine conservate, mi-a mărturisit: „Poate o să ți se pară curios, dar nici una nu m-a impresionat ca acest aghiasmatar” – un vas mic de marmură, fragmentar, descoperit la Tomis, pe care era incizat primul verset din Psalmul 27:

Domnul este Lumina mea și Mântuitorul meu, de cine mă voi teme?

Încă o dată am înțeles că era mult mai profund decât noi, citind cu sufletul printre rânduri. De la el am învățat să prețuiesc fiecare lucru mărunț, dincolo de fast și pompă. De la el am învățat să descopăr printre pietre, oase și cioburi frumuseți nebănuite. Și toate acestea într-o clipă de nemurire.

Din tăcerea de dincolo nu a uitat să mă învețe că nimic din ce trăim nu este întâmplător, numai ceea ce nu putem înțelege ni se pare absurd. Curcubeul, semnul împăcării dintre om și Dumnezeu, i-a însoțit trecerea și înălțarea într-o nouă Existență, pe măsura mărinimiei lui.

Floare albastră, floare albastră

Totuși ... este trist în lume.

Valentina VOINEA

LISTA PUBLICAȚIILOR

- *Fibule puternic profilate din colecția Muzeului de Istorie Națională și Arheologie Constanța, Pontica, 32, 1999, p. 243-252*
- *Ceramica getică lucrată cu mâna de la Tomis. Stadiul actual al cercetărilor, Pontica, 33-34, 2000-2001, p. 283-298.*

Coautor

- *Ghidul Muzeului Portului Constanța, 1996.*
- *Albești, jud. Constanța. Campania 1998, Cronica Cercetărilor arheologice, Vaslui 1999.*
- *Albești, jud. Constanța. Campania 1999, Cronica Cercetărilor Arheologice, Deva 2000.*